

Orthoblog

Anna M.T. Bosman

Change your mind

Het belangrijkste deel van mijn werk gebeurt op een computer. Ik gebruik dit medium voor vrijwel alles: wetenschap bedrijven (Word; SPSS; Digitale Bibliotheek, Google Scholar, Acrobat en sporadisch Twitter), colleges voorbereiden (Powerpoint; Google Search, Youtube), administratie (Calendar, Evernote, Excel, Internet browsers), correspondentie (e-mail), overleg (Facetime, Skype), boeken kopen en reizen plannen (Google). Ben ik me bewust van wat de computer met me doet, hoe mijn leven heel langzaam is veranderd, hoeveel tijd ik achter dit apparaat doorbreng? Als ik mijn huidige leven vergelijk met dat van 20 jaar geleden, dan besef ik dat er weinig is veranderd in wat ik doe, maar erg veel in hoe ik dat doe. Toen ik in 1995 in de

VS woonde, zat ik weliswaar dagelijks achter mijn stand alone Mac, maar ik logde slechts één keer per week in op het mainframe om te mailen. Twintig jaar later sta ik voortdurend in contact met de buitenwereld. Ik heb werkelijk geen idee wat het met mij (ons) doet, maar Susan Greenfield* wel. In haar boek *Mind Change* beschrijft zij hoe de digitale wereld ons leven/ons brein beïnvloedt. Is dat anders dan voor de digitale revolutie? Ik denk het niet. De omgeving heeft immers altijd als ons leven en ons brein bepaald. De interessante vraag is dan: Zijn de mogelijkheden en gevaren fundamenteel anders dan voor het digitale tijdperk? Die vraag is alleen te beantwoorden als we het eens kunnen worden over het begrip 'fundamenteel anders'.

* Greenfield, S. (2014). *Mind change. How digital technologies are leaving their mark on our brains*. UK: Penguin.

Volgspot – Anke de Boer

Sommige dingen gaan niet vanzelf

364

Marja C. Cozijn & Peter M. van den Bergh

De transitie naar volwassenheid bij pleegkinderen en residentieel geplaatste kinderen

365

Charlotte Desmet, Ine Lemmens & Hans Grietens

Pleegkinderen met een geschiedenis van seksueel misbruik: Een literatuurstudie naar effectief pleegouderschap en interventies voor pleegouders

382

Jelle Drost en Ype Brada

Van boefje tot crimineel.

Dossieronderzoek naar minderjarige veelplegers in Friesland

398

Sommige dingen gaan niet vanzelf

Anke de Boer

Samen met mijn dochttertje 1,5 jaar zit ik te wachten bij de apotheek. Er komt een vrouw binnen; en niet zomaar een vrouw. De vrouw zit in een rolstoel en heeft zo te zien een ziekte en/of beperking wat duidelijk wordt door haar extreem korte lijf en spastische trekken in haar gezicht en armen. De vrouw bestuurt de rolstoel met een joystick en komt dichtbij ons in de buurt. Mijn dochttertje kijkt verschrikt naar de vrouw en blijft met haar mond open naar haar staren. Dan komt de vrouw nog dichterbij, en ik zie dat mijn dochttertje bang wordt. Snel gaat ze zich achter mij verschuilen.

Op dat moment schieten er allerlei gedachten door mij heen. Wat maakt dat mijn dochttertje naar de vrouw staarde en uiteindelijk zelfs bang werd toen ze dichtbij ons kwam?

Ik denk aan één van mijn onderzoeken waarin we kijken wat de houding van kinderen is tegenover kinderen met ernstige verstandelijke en meervoudige beperkingen, en ik zie overeenkomsten met de vrouw in de apotheek. Ook deze kinderen zitten vaak in een rolstoel en laten vaak spasme zien. Kinderen met dergelijke beperkingen zag je tot voor kort niet veel in onze samenleving. Maar gelukkig komt daar verandering in!

Uit internationaal onderzoek is bekend dat de houding van mensen tegenover 'minderheden' beïnvloed kan worden door contact. Veelvuldig onderzoek heeft aangetoond dat contact opdoen een krachtige manier is om mensen te veranderen in de overtuiging die zij aanvankelijk hadden. Ogenschijnlijk lijkt dat heel eenvoudig. Toch is er nog veel onbekend over de effecten van contact op de

houding van mensen. Zo weten we bijvoorbeeld niet waardoor het komt dat mensen veranderen, en of dit ook opgaat als kinderen contact opdoen met kinderen die (ernstig) beperkt zijn.

In ons onderzoek willen we kijken of, en wat er verandert bij kinderen als zij in contact komen met kinderen die een ernstige verstandelijke en meervoudige beperking hebben. Dit onderzoek wordt uitgevoerd in samenwerking met de Nederlandse Stichting voor het Gehandicapte Kind (NSGK). Met hun 65-jarig jubileumproject wil de NSGK de integratie van kinderen met ernstige verstandelijke en meervoudige beperkingen stimuleren. Dit wordt gerealiseerd door landelijk diverse 'Samen naar School klassen' op te richten: kinderen met en zonder beperking gaan naar dezelfde school en zitten regelmatig in dezelfde klas. Op basis van bovenstaand genoemde onderzoek is het de verwachting dat de Samen naar School klassen positieve veranderingen teweeg zullen brengen en dat het de integratie van kinderen die ernstig beperkt zijn wordt bevordert.

Ik denk terug aan het moment in de apotheek. De blik in de ogen van mijn dochttertje sprak boekdelen; ze zag iets onbekends, er was iets wat de vrouw in de rolstoel 'anders' maakte.

Als contact inderdaad verandering teweegbrengt in de houding van mensen, hoop ik dat we in onze samenleving steeds meer kinderen en volwassenen met ernstige beperkingen gaan zien. Want uiteindelijk willen we er toch allemaal bij horen en geaccepteerd worden?